

שֶׁבְּךָ אָמַר רַבִּי עֲקִיבָא, יִשְׂרָאֵל שְׁעִמְדוּ עַל הַר סִינִי, מִקְבְּלִין עַלְיָה שְׁכָר. נְכָרִים שְׁלָא עַמְדוּ עַל הַר סִינִי, אַיִן מִקְבְּלִים עַלְיָה שְׁכָר. וְאַתָּה אָמַרְתָּ, נְכָרִי וּוֹעֲסָק בַּתּוֹרָה הַרְיִ הַוָּא כְּכָהּ גָּדוֹל ? !

אָמַר לוֹ, כֻּמוֹ כְּהֵן גָּדוֹל עַם הָאָרֶץ שְׁנִינוּ וְדָאי. שֶׁאָמַר רַבִּי יוֹסִי בֶּר יְוָא אָמַר רַבִּי יוֹחָנָן, מַה שְׁפָתּוֹב (משל^ט) יְקָרָה הִיא מִפְנִינִים וְכָל חַפְצִיךְ לֹא יִשְׁוּבָה - אַפְלוּ מִזּוֹר תְּלִימִיד חַכְםָם עֲדֵיכְם מִכְהֵן גָּדוֹל עַם הָאָרֶץ הַמְשֻׁמֵּשׁ לִפְנֵי וּלְפָנִים. וְהַוְאֵיל וְאַיְנוּ קּוֹרָא בַּתּוֹרָה, אַיִן עֲבוֹדָתוֹ עֲבוֹדָה, וְאַיְנוּ מִקְבְּלָה עַלְיָה שְׁכָר, וְעַלְיוֹן בְּתֻובָה (שם טט) גַּם בְּלָא דַעַת נְפָשָׁת לֹא טוֹב. כְּהֵן גָּדוֹל שְׁאַיְנוּ יוֹדֵעַ עַקְרָבָשְׁלָא עֲבוֹדָה, אַיִן עֲבוֹדָתוֹ עֲבוֹדָה.

וְאָמַר רַבִּי יוֹדָא, מַנִּין שְׁפָהֵן גָּדוֹל צָרִיךְ לְהִיּוֹת שְׁפָתּוֹב (מלאכי ב) כִּי שְׁפָתִי כְּהֵן יִשְׁמְרוּ דַעַת וְתּוֹרָה יִבְקְשׁוּ מִפְיהָה. וְאִם הוּא עַם הָאָרֶץ, אַיִן מִקְבְּלָה עַלְיָה שְׁכָר. בְּקָשׁ גּוֹי הַעֲסָק בַּתּוֹרָה - הַוְאֵיל וְהַוָּא גּוֹי, אַיִן עֲסָקָו בַּתּוֹרָה עַסְקָה, וְאַיְנוּ מִקְבְּלָה שְׁכָר.

פָּתָח וְאָמַר, (וַיָּקָרְאָו) צו אֶת אַהֲרֹן וְאֶת בְּנֵיו לְאמֹר. אַהֲרֹן וּבְנֵיו מִצְוִים, וְשָׁאָר פְּהַנִּים אִינּוּ מִצְוִים.

אֱלֹא, כִּל כְּהֵן שְׁאַיְנוּ יוֹדֵעַ עַקְרָבָשְׁלָא עֲבוֹדָה בְּאַהֲרֹן וּבְנֵיו, אַיְנוּ מִצְוָה. וְאִם עֲבוֹדָה, אַיִן עֲבוֹדָתוֹ עֲבוֹדָה. דָּהָא בְּמַאי מַכְזִין, בְּיַוְן שְׁאַיְנוּ יוֹדֵעַ עַקְרָבָשְׁלָא עֲבוֹדָה בְּאַהֲרֹן וּבְנֵיו ?

וְבָךְ אָמַר רַבִּי חִיאָא אָמַר רַבִּי יְצָחָק, כְּהַנִּים לְוִים וּיְשָׂרָאלִים מַעֲכְבִּים אֶת קָרְבָּן. עַקְרָבָשְׁלָא כְּקָרְבָּן הַכְּהֵן, שָׁאָרִיךְ לְכֹונֵן אֶת הַשֵּׁם הַקָּדוֹשׁ וּלְסַדֵּר כְּקָרְבָּן

דָּהָבִי אָמַר רַבִּי עֲקִיבָא, יִשְׂרָאֵל שְׁעִמְדוּ עַל הַר סִינִי, מִקְבְּלִין עַלְיָה שְׁכָר. גּוֹים שְׁלָא עַמְדוּ עַל הַר סִינִי, אַיִן מִקְבְּלִין עַלְיָה שְׁכָר. וְאַתָּה אָמַרְתָּ, נְכָרִי וּוֹעֲסָק בַּתּוֹרָה הַרְיִ הַוָּא כְּכָהּ גָּדוֹל.

אָמַר לֵיה, כְּכָהּ גָּדוֹל עַם הָאָרֶץ תְּגִינָא וְדָאי. דָּא מַר רַבִּי יוֹסִי בֶּר יְוָא אָמַר רַבִּי יוֹחָנָן, מַאי דְּכַתִּיב, (משל^ט ג ט) יְקָרָה הִיא מִפְנִינִים וְכָל חַפְצִיךְ לֹא יִשְׁוּבָה. אַפְלוּ מִזּוֹר פְּלִימִיד חַכְםָם, עֲדֵיכְמַכְהֵן גָּדוֹל עַם הָאָרֶץ הַמְשֻׁמֵּשׁ לִפְנֵי וּלְפָנִים. הַוְאֵיל וְאַיְנוּ קּוֹרָא בַּתּוֹרָה, אַיִן עֲבוֹדָתוֹ עֲבוֹדָה, וְאַיְנוּ מִקְבְּלָה עַלְיָה שְׁכָר, וְעַלְיוֹן בְּתֻובָה (שם טט) גַּם בְּלָא דַעַת נְפָשָׁת לֹא טוֹב. כְּהֵן גָּדוֹל שְׁאַיְנוּ יוֹדֵעַ עַקְרָבָשְׁלָא עֲבוֹדָה, אַיִן עֲבוֹדָתוֹ עֲבוֹדָה.

וְאָמַר רַבִּי יוֹדָא, מַנִּין שְׁפָהֵן גָּדוֹל צָרִיךְ לְהִיּוֹת פְּלִימִיד חַכְםָם. דְּכַתִּיב, (מלאכי ב ז) פִּי שְׁפָתִי כְּהֵן יִשְׁמְרוּ דַעַת וְתּוֹרָה יִבְקְשׁוּ מִפְיהָה. וְאִם הוּא עַם הָאָרֶץ, אַיִן מִקְבְּלָה עַלְיָה שְׁכָר. בְּקָשׁ גּוֹי הַעֲסָק בַּתּוֹרָה, הַוְאֵיל וְהַוָּא גּוֹי, אַיִן עֲסָקָו בַּתּוֹרָה עַסְקָה, וְאַיְנוּ מִקְבְּלָה שְׁכָר.

פָּתָח וְאָמַר (וַיָּקָרְאָו ו ב) צו אֶת אַהֲרֹן וְאֶת בְּנֵי לְאָמַר. אַהֲרֹן וּבְנֵיו מִצְוִים, וְשָׁאָר כְּהַנִּים אִינּוּ מִצְוִים.

אֱלֹא, כִּל כְּהֵן שְׁאַיְנוּ יוֹדֵעַ עַקְרָבָשְׁלָא עֲבוֹדָה, בְּאַהֲרֹן וּבְנֵיו, אַיְנוּ מִצְוָה. וְאִם עֲבוֹדָה, אַיִן עֲבוֹדָתוֹ עֲבוֹדָה. דָּהָא בְּמַאי מַכְזִין, בְּיַוְן שְׁאַיְנוּ יוֹדֵעַ עַקְרָבָשְׁלָא בְּאַהֲרֹן וּבְנֵיו.

וְהַבִּי אָמַר רַבִּי חִיאָא אָמַר רַבִּי יְצָחָק, כְּהַנִּים לְוִים וּיְשָׂרָאלִים מַעֲכְבִּים אֶת קָרְבָּן. עַקְרָבָשְׁלָא כְּקָרְבָּן הַכְּהֵן, שָׁאָרִיךְ לְכֹונֵן אֶת הַשֵּׁם הַקָּדוֹשׁ, וּלְסַדֵּר כְּקָרְבָּן

העלילונות, וליחד הכל ביחוד שלם, ולשפטן עלינוים ומתחנונים ברצון ובפינה שלו.

ובכן אמר רבי חייא אמר רבי יצחק, מהו שפטותם (שם א) אשה ריהם ניחום לה? אלא, לעומת שלוש דרגות אלו - אשה. בנגד זה הלוים הממנים על השיר ולהרמת הקול, והוא מצד של אשה, ומכוונים בוגען בוג� וחרודה והשיר.

ומהנו כך, כל פעם שהיה עולה על הדוכן בעודו גבר, ושלחתת האש חזקה בו להרים קול בענימות הנגנון, הוא כשר לעובדה. כיון שנחלשה שלחתת בחרותו, ונחליל האש דווקים בתוכו, הנה נחלשacho, והקהל מתחיל להשבר. אז בתובב כմדרב ומן חמשים שניהם ישוב מזבא העבה ולא יעבד עוד. ופסול לעובדה. מכאן והלאה, (שם ט) ושורת את אחיו וגנו, ועבירה לא יעבד.

משמרות הרקיע, אף כך גם, שמכין שבאים לנגן לפניו רבענים, נקרים אשים. וכך שמעתי ממשו של רבי שמעון בן יוחאי, שאמר רבי אליעזר, הדרגות הלו, יש מהן שטמנות על השערים בחוץ, ומהן על השערים הפנימיים שלפנים.

אותם הפנימיים אומרים שירה, וועלם ונכנים בשירה ההוז חמיש דרגות, עד חמישים, בנגד חמישים השערים של היובל. כיון שעולים לשם, נוטלת אותם רוחם של אש לוהטת ושוברת כחם. כיון שגבր כחם, דוחים אותם, ויורדים מאונן הדרגות.

ועומדים בחוץ הממים על השערים בחוץ, ואלו נוטלים חלקם מעשן האש של הקרבן, חוץ מאונן שנוטלים בפנים.

ביחודה שלים, ולמחדי עילאיין ותפאיין, בראותא ובוגנה דיליה.

והכי אמר רבי חייא אמר רבי יצחק, Mai דכתיב, (שם א ט) אשה ריח ניחום לה. אלא, לךבל תלתא דרגין אלין, אשה, לךבל דא לוים, דממנין על השיר, ולארמא קלא, והוא מסיטרא באשה, ומכווני בענימותא בוג� וחרודה והשיר.

ומגנו כך, כל זמנא דהוה סליק על הדוכן, בעודו גבר, ושלחו בא דאס פקייף ביה, לארמא קלא בענימותא דניגונא, איהו כשר לעובדה. כיון דאיתחלש שלחו בא דבחירותא דיליה, וגמרין דנורא מתಡעכין בגוניה, הא איתחלש תוקפיה, ורקלא שארי לאתפברא. פידין בתיב, (במדריך כה) ומן חמשים שנאה ישוב מזבא העבה ולא יעבד עוד. ופסול לעובדה. מכאן והלאה, (שם ט) ושורת את אחיו ועבידה לא יעבד עוד.

משמרות דركיע, אוף hei גמי דמפניון דמטון לנגן קמי דMRIהון, איקרין אישים. והכי שמענא משמייה רבי (דף ע'ב) שמעון בן יוחאי, דאמר רבי אליעזר, דרגין אלין, אית מנוחון דמטען על פרעון לבך, ומנייהו על פרעון פנימאין לגנו.

איןון פנימאין אמרין שירתא, וסלקין ועאלין בהאי שירתא, חמשה דרגין, עד חמישין. לךבל חמישין פרעון היובל. כיון דסלקין תפמן, נטיל לון רוחא דאסא מלחתא, ותבר תוקפיה. כיון דאתבר תוקפיהו, דחין להון, ונחטין מאנון דרגין.

וקיימין לבך, ממונין על פרעון דלבך, ואלין נטליין חולקיהון מתננא דאסא דקורה, בר מאנון דנטלי לגו. ובכל יום

ובכל יום ויום מתקדשים המῆנים על השינה, וזהו אשָׁה. הרה בנג'ר יִשְׂרָאֵל, שפטפְּלִים תפלה, שחשובה לפני הקדוש ברוך הוא כמו רוחם בשמיים של גן עדן. ניחות, שהוא נחת רוח לבוה. בנגד זה הכהן, שהוא מכון בנה, כמו שהרצון של השם הקדוש, ומהיד יחוֹד ואותיות רשות, וכל הדרגות מארות ולוחות, ונוצחות בניוץ עליון מתוך העמק.

העליזון הטעמיר. ועל כן אריך הפנה להיות חכם ולהתפשט בחכמה, ונאה בהשפלה, ויפה באור התורה, וזריז, ופקח יותר מכל בני העולם. ואם הוא עם הארץ, אין עבדתו עבירה, ועליוirth בותוב (טהילים ח) לא יתיצבו הוללים לנגד עיניך.

בא וראה, קוממה של הפטות, אף על גב שהתגיר, קשה לפרש ממני הקומה עד שלשה דורות, כל שנן בעודו שהוא פוטי. הילשרה שביהם רות, ולא מאננו בה שום דפי בלא. וזהו הנפש השכלית. ערפה, שהיא הנפש הפהנית, מיד חזרה לסרחונה ולקלקולה. בא ובוי חידקה ונשכו. אמר, ודאי מעתים הם שעוזבתה זהם מהם.

רבי נחמה אומר, כתוב (מלכים א ט ו יט) כי רות המואביה, זראתה שלמה על כסאו.

בשם שלבה היה שלם, אך השלים ימיה ושנותיה. והוא שפטות רות (ט) ותמי משפטך שלמה. כתוב שלמה, וקוראים שלמה. מלמד שראתה את הפלך שלמה על כסאו, וראתה שכבה בעולם הזה ובעולם הבא. והזאת מן הפקום אשר קיופה שפה ישתי כלתיה שפה ישתי

ויום מתקדשין דמן על שירתא. וזהו אשָׁה. ריח, לךבל ישראל, רקא מצלו אלותא, דחשייבא קמי קודשא בריך הוא, בריח بواسמין דבגנטא דעתן. דאייהו נתת רוח לגביה. לךבל דא פהן, דאייהו מבוין פוניה, בגונא דרעוותא דשמא קדיישא, ומײַיחד יחוֹד באטווון רשיימין, וכל דרגין גהרים, ומתלהטין, ונצאי בניצוצא עילאה, מגו דעומק עילאה טמירותא.

ועל דא אצטראיך בהנא למחרוי חביבא (ט"א) ולאתקשא) בחכמה, ויאה בסוכלתנו, ושפיר בנהירו דאוריתא, וזריז, ופקח יתר מכל עולם. ואם עם הארץ הוא, עבודתו לאו עבודה, ועליה כתיב (טהילים ח ט) לא יתיצבי הוללים לנגד עיניך.

הא חזי, זיהמא דכוטי, אף על גב דאגיר, קשה לפרש מיניה זיהמא עד תלתא דריין, כל שכון בעוד שהוא כותי. בשירה דבחוץ, רות, ולא אשכחן בה שום דופי בלא. ורק היא נפש השכלית. ערפה, שהיא נפש הפהנית, מיד חזרה לסרחונה ולקלקולה. אתה רבוי חידקה ונשכחיה. אמר, ודאי דזעירים אינון דמתעברן זיהמותייהו מנייהו.

רבי נחמה אומר, כתיב (מ"א ב ט) ויישם בטא לאם הפלך, זו רות המואביה, זראתה שלמה על כסאו.

בשם שלבה היה שלם, בה השלים ימיה ושנותיה. הדא הוא דכתיב, ותמי משברתך שלמה. שלמה כתיב, וקרין שלימה. מלמד, שראתה לפלך שלמה על כסאו, וראתה שכבה בעולם הזה ובעולם הבא.

זהיא מן הפקום אשר היתה שפה ישתי